

Tu greșești astăzi, noi am greșit ieri

Citiți în pagina 1

De ce omul trebuie să
postească?

Citiți în pagina 8

Învierea Domnului,
fundamentul credinței

Citiți în pagina 15

Calea postului

Citiți în pagina 10

Biserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noi:

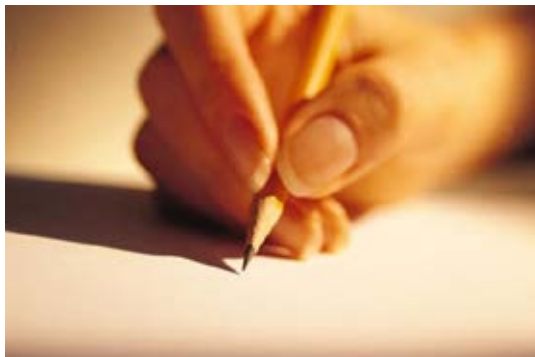
*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiag
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

Tu greșești astăzi, noi am greșit ieri

*I*n ultima vreme, cel puțin în orașul nostru, mașinile parcă au apărut ca „ciupercile după ploaie”. Nu cred că este nimic rău în acest aspect și ar fi nepotrivit dacă nu aş recunoaște că și mie îmi plac mașinile. Problema este că în această aglomerație oamenii devenim nervoși, iar fiecare își „croiește” drumul său, ignorând cu știință sau din nepăsare pe cel de lângă el. Această abordare modernă, această conduită agresivă, nu numai că afectează pe toți participanții la trafic, dar afectează și pe cel care ignoră pe semenul său. Și, astfel, „legea celui mai tare” ajunge să domine „legea bunului simț”, a iubirii și a respectului dintre oameni.

Sincer, îmi place să-mi aduc aminte de orele de conducere practică și îmi revine în suflet acea bucurie de nedescris, că pot stăpâni prin niște mișcări simple un automobil. Dar nu asta este relevant, ci o mică întâmplare:

Atunci când am început să mă descurc cu condusul, a decis instructorul că trebuie să lăsăm poligonul și să intrăm în traficul din oraș. Toate bune la început, dar pe măsură ce încercam să mă obișnuiesc cu traficul din jurul meu, comportamentul celorlalți participanți la trafic îmi distrăgea atenția.

Vreau să vă spun că, fiecare dintre noi are un anumit caracter și, prin urmare, un comportament conform cunoștințelor asimilate, împreună cu cei șapte ani de acasă.

Îmi aduc aminte că instructorul m-a atenționat asupra a două lucruri:

În primul rând, să mă străduiesc din toate puterile să-mi controlez mișcările și atenția, în așa fel încât, prin comportamentul meu să nu devin o problemă în circuitul rutier. Drumul nu-mi aparține numai mie, ci și celorlalți șoferi.

În al doilea rând, trebuie ca cea mai mare atenție să o acord mașinilor ce sunt lângă mine în trafic. Pentru că în funcție de stilul de condus și greșelile lor, trebuie să-mi măresc și eu atenția, în așa fel încât să pot evita orice mișcare a celui alt care nu este în conformitate cu regulile de circulație.

Poate că cea mai mare dificultate aceasta este: cum să conduc ca să nu încurc

circulația și să nu supăr pe celălalt șofer? Simplu...sunt atent la mișcările lui fără să-l stresez a conduce după cum îmi place mie!

Așa și în viața duhovnicească, există anumite „recomandări” în ceea ce privește comportamentul pe care trebuie să-l avem pentru a fi toți pe calea ce duce la Domnul Hristos. De cele mai multe ori nu ne uităm la noi dacă suntem cum se cuvine, ci observăm greșelile celor de lângă noi (care în principiu merg către aceeași destinație), fără a încerca să le îndreptăm în așa fel încât să nu observe și alții greșelile lor.

Uităm că îi putem ierta, căci și noi la rândul nostru am greșit, iar alții au avut bunăvoința să nu ne socotească aceasta. Important este să încerci să îndrepti chiar și greșeala celuiilalt, nu să începi a te revolta pentru felul cum a învățat să conducă. Așa cum drumul nu-mi aparține numai mie, ci nouă tuturor; tot așa, toți suntem ai Lui Hristos!

A ierta este un gest nobil și plin de iubire; dar, în același timp, prin faptul că am iertat, redau libertatea fratelui de a se îndrepta.

Prin rugăciunea domnească spunem: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”. Așa că, a fi iertați prin condiția dată, înseamnă repunerea noastră, a tuturor, în comuniune cu Domnul Hristos. Am găsit un citat al părintelui Galeriu care spune așa: „Acolo unde nu este iertare, este suferință, iar suferința noastră este și suferința Lui”. Cred că, de cele mai multe ori, pricina suferinței noastre nu reprezintă numai păcatele pentru care nu ne-am spovedit cerând iertare, ci și faptul că nu am iertat pe cei care ne-au greșit nouă!

Până la urmă, neiertarea aproapelui îmi face rău mie, nu celui pe care nu îl iert; nu stric frumusețea sufletului lui, ci întrețin o stare de tulburare ce îmi anihilează puterea de a fi „după chip și (spre) asemănare” cu Domnul Hristos!

A nu greși este imposibil. A persevera, însă, în păcat, este pur și simplu refuzul de a învăța ceva din viață. Personal, cunosc oameni care trăiesc suferind, dar mândri că nu cer ajutorul nimănui. Cred că, prin această negare a adevărului, li se încețoșează ochii minții, iar durerea pune stăpânire pe toată ființa lor transformându-se în ceva firesc. Această mândrie devine asemenea unui drog care neutralizează capacitatea de a ierta, ajungând astfel să se retragă singuri din comunitatea frățească, încercând în permanență să acuze pe ceilalți de eșecul lor în a vedea adevărul despre ei.

Știu din propria experiență cât de greu este să ierți pe fratele tău. Am observat că este nevoie de o putere sufletească extraordinară care ar trebui să izvorască din iubirea care „toate le rabdă” (1 Corint. 13, 7). Pentru a aduce la îndeplinire porunca iubirii, mulți dintre noi ne străduim să arătăm tot ceea ce avem mai bun

în noi, dar dragostea noastră este uneori insuficientă, deoarece nu trăim pe deplin în credința că tot ceea ce ni s-a spus să facem este spre folosul nostru. Și totuși, rugându-ne pentru cel ce ne-a întristat, vom căpăta puterea să-l iertăm, căci numai rugăciunea ne poate înduioșa inima și în același timp să ne întărească. Căutând mereu să vedem „cine are dreptate: eu sau el?”, nu facem altceva decât să adâncim prăpastia dintre noi și el. Cred că iertarea ne învață să iubim. O învățăm cu răbdare și cu multă suferință. Rupem acea parte din eu-ul propriu care refuză să ierte și să uite. Căci nu vom putea iubi pe Domnul Hristos dacă există în această lume fie și un singur om pe care nu l-am iertat exact ca pe noi înșine.

Așadar, să încercăm să fim mai îngăduitori cu cel de lângă noi, pentru că dacă el greșește astăzi, noi am greșit ieri, și poate că am uitat să ne cerem iertare. Nu-i frumos să lăsăm patimile să împreună-conducă cu noi, căci astfel se produce tulburare și dezordine pe drum sau putem stârni și în aproapele nostru aceleași trăiri, străine de pacea Domnului Hristos. Poate că prin condus ar trebui să învățăm cum să ne stăpânim și pe noi, nu numai mașina!

În încheiere, doresc să vă spun că în „șoferie” există și o lege nescrisă care spune că acolo unde îți este îndreptată privirea, într-acolo va vira și volanul fără să bagi de seamă. Tot așa se întâmplă și în viața duhovnicească a fiecăruia dintre noi. Astfel, dacă nu ne vom uita în permanență la Domnul Hristos, ci vom lăsa privirea să zboare către păcat, ne vom abate de la Calea ce ne descoperă Adevărul și ne duce către Viață. Și nu în ultimul rând, iertarea pe care o dăruim, poate că este milostenia de care toți avem nevoie.

Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tăbărași

**Să nu te jenezi niciodată să
recunoști că ai greșit. Asta
înseamnă că ai evoluat și
că azi ești mai înțelept decât ieri.**

Jonathan Swift

Care este rânduiala completă de rugăciune ce trebuie să o citesc înainte de Împărtășanie?

Pentru a vă răspunde, mă voi folosi de ceea ce scrie în Liturghier, într-un capitol intitulat „REGULĂ pentru rugăciunile ce se cuvine a se face de către cei care se pregătesc a sluji și de cei ce voiesc a se împărtăși cu Sfintele și Dumnezeieștile Taine.” Așadar, rânduiala de mai jos nu este doar pentru preoți, ci și pentru mireni, căci: „Această rânduială se ține în toate zilele și de toți preoții, diaconii, clericii și monahii, precum și de toți cei care știu carte.”

Rânduiala diferă puțin în funcție de ziua în care se săvârșește Sfânta Liturghie la care urmează să vă împărtășiți. Aveți în vedere și faptul că, atunci când spun, de exemplu „citiți sâmbătă seara sau duminică dimineața”, înseamnă că rugăciunile pot fi citite toate fie seara fie dimineața, fie se pot citi o parte seara și o parte dimineața. Asta depinde de timpul pe care îl aveți sau nu la dispoziție.

Așadar, „rugăciunile care se citesc de cei ce se pregătesc a sluji și de cei ce voiesc a se împărtăși cu Sfintele Taine”, sunt acestea:

Dacă vă împărtășiți duminica, citiți sâmbătă seara sau duminică dimineața:

Canonul Domnului Iisus, Paraclisul Născătoarei de Dumnezeu, Canonul îngerului păzitor și Rânduiala Sfintei Împărtășiri (canonul și rugăciunile înainte de Dumnezeiasca Împărtășanie).

Dacă vă împărtășiți luni, citiți duminică seara sau luni dimineața: Canonul Domnului Iisus, Paraclisul Născătoarei de Dumnezeu, Canonul Arhanghelilor (Acatistul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil) - (dacă veți vrea, și Canonul îngerului păzitor) și Rânduiala Sfintei Împărtășiri (canonul și rugăciunile înainte de Dumnezeiasca Împărtășanie).

Dacă vă împărtășiți marți, citiți luni seara sau marți dimineața: Canonul Domnului Iisus, Paraclisul Născătoarei de Dumnezeu, Acatistul Sfântului Ioan Botezătorul, Canonul îngerului păzitor și Rânduiala Sfintei Împărtășiri (canonul și rugăciunile înainte de Dumnezeiasca Împărtășanie).

Dacă vă împărtășiți miercuri, citiți marți seara sau miercuri dimineața: Canonul cinstitei și de viață făcătoarei Cruci (Acatistul Sfintei Cruci), Paraclisul Născătoarei de Dumnezeu, Canonul îngerului păzitor și Rânduiala Sfintei Împărtășiri (canonul și rugăciunile înainte de Dumnezeiasca Împărtășanie).

Dacă vă împărtășiți joi, citiți miercuri seara sau joi dimineața: Canonul Domnului Iisus, Paraclisul Născătoarei de Dumnezeu, Canonul îngerului păzitor, Acatistul Sfinților Apostoli (dacă veți vrea, și al Sfântului Nicolae) și Rânduiala Sfintei Împărtășiri (canonul și rugăciunile înainte de Dumnezeiasca Împărtășanie).

Dacă vă împărtășiți vineri, citiți joi seara sau vineri dimineața: Canonul cinstitei și de viață făcătoarei Cruci (Acatistul Sfintei Cruci), Paraclisul Născătoarei de Dumnezeu, Canonul îngerului păzitor și Rânduiala Sfintei Împărtășiri (canonul și rugăciunile înainte de Dumnezeiasca Împărtășanie).

Dacă vă împărtășiți sâmbătă, citiți vineri seara sau sâmbătă dimineața: Canonul Domnului Iisus, Acatistul Bunei-Vestiri, Canonul îngerului păzitor, Canonul Tuturor Sfinților și Rânduiala Sfintei Împărtășiri (canonul și rugăciunile înainte de Dumnezeiasca Împărtășanie).

Câteva precizări:

- Rânduiala de mai sus îi privește pe creștinii care nu se află într-o situație de urgență, în boală etc. Situațiile deosebite trebuie discutate cu părintele duhovnic.

- Atunci când timpul sau situațiile neprevăzute împiedică pe cineva să își citească canonul complet, este bine ca să citească măcar Rânduiala Sfintei Împărtășiri (canonul și rugăciunile înainte de Dumnezeiasca Împărtășanie) sau fie și doar o parte din ea.

• La rânduiala pentru împărtășire se mai adaugă și împlinirea canonului dat de duhovnic la spovedanie (dacă este cazul).

• Părintele duhovnic poate să rânduiască și o altă regulă pentru rugăciunile de dinainte de Sfânta Împărtășanie. Cel care are o astfel de regulă de la părintele său duhovnic să o țină. Chiar și așa, Canonul și rugăciunile de dinainte de împărtășire nu trebuie să lipsească.

• Orice nelămurire cu privire la acest subiect trebuie discutată cu părintele duhovnic.

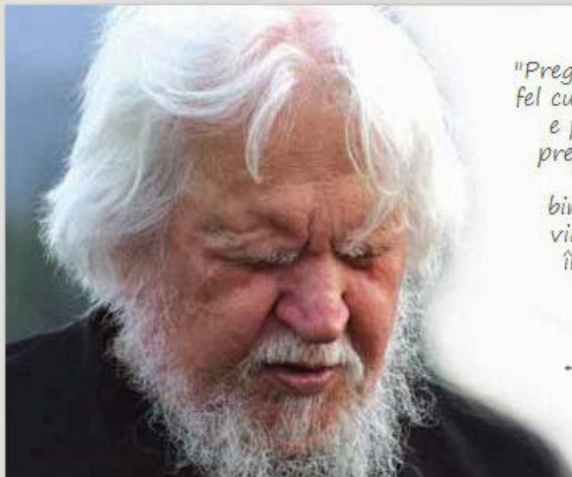
După primirea Sfintelor Taine, nu uitați de rugăciunile de după împărtășire.

Închei folosindu-mă tot de cuvintele din Liturghier:

„Întrucât Apostolul a poruncit să nu părăsim adunarea bisericească și, prin urmare, nici rugăciunile bisericești, nimănui nu i se cuvine a-și lăsa rânduital Canon neîndeplinit, pentru că, spre dragostea lui Dumnezeu, fiecare om este dator a tinde după cum este scris: «Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din toată vârtutea ta și din tot cugetul tău». Se cuvine să avem dragoste către rugăciuni și să le facem cu osârdie către Dumnezeu, Cel în trei Ipostasuri, către Preacurata Fecioară Maria, Născătoarea de Dumnezeu și către toți sfinții, pentru care vom dobândi bunătățile cele pregătite în ceruri, cu toți sfinții care au bineplăcut lui Dumnezeu.”

Pr. Andrei Atudori

sursa: doxologia.ro

"Pregătirea pentru împărtășire este la fel cu pregătirea pentru moarte. Cum e pregătirea pentru moarte? Nu te pregătești anume pentru moarte, ci trăiești o viață pe care să o binecuvânteze Dumnezeu, trăiești o viață cu care să te poți prezenta și înaintea lui Dumnezeu, și înaintea oamenilor, și înaintea morții."

*Părintele Teofil Pârâian
1929 - 2009*

Strofe pentru suflet

Mi-e dor de Tatăl sufletului meu
precum i-e rădăcinii însetate
a ierbii răătăcită în pustiu
cu frunzele uscate și crăpate...

Mi-e dor de Tatăl sufletului meu
cum orbului i-e sete de lumină;
bătrânului lepros, de trupul său
și sfântului, să n-aibă nicio vină...

Mi-e dor de Tatăl sufletului meu
ca dorul unui osândit la moarte
ce tânăr zace prins în lanțul greu
al plânsului din ultima lui noapte...

Mi-e dor de Tatăl sufletului meu
ca fiului risipitor, de pâine;
ca muribundului, de tot ce-i viu:
parcă e foamea-ntregii lumi în mine...

Mi-e dor de Tatăl sufletului meu
în orice gând și orice respirație;
spre El tânjește inima mereu
cu orice bucurie și-ntristare...

Mi-e dor de Tatăl sufletului meu
precum întregii Firi, de mântuire;
precum lui Dumnezeu, de Dumnezeu;
precum copilăriei, de iubire...

Mi-e dor de Tatăl sufletului meu,
dor dureros, mistuitor, ascuns...
un dor ce-L face om pe Dumnezeu,
când inima Îl strigă pe Iisus!

Mi-e dor... dar nu mi-e dor de-ajuns!
zilnic îl sting cu pofte și păcate...
dar, iar l-aprinde dulcele Iisus
când Se pogoară după mine-n moarte...

Căci doru-acesta-i chiar durerea Vieții
rănită-n mine de păcatul meu...
Ea-și poartă Crucea-n inima tristeții,
ca să îmi fie mie dor de Dumnezeu...
mi-e dor de Tatăl sufletului meu...
*Marius Iordăchioaia, Cineva mă caută prin
viața mea, Editura Doxologia, Iași, 2013*

El ne-a creat pe mine și pe tine,
Și florile, copacii pe toate Le-a făcut,
A dat viață peștilor în mări și oceane,
Din Mâna-I Sfântă tot s-a conceput.

Așa am venit pe lume eu și tu,
În lumea plină de păcat,
Ca noi să nu mai spunem „NU”
Acelui care ne-a creat.

El ne-a creat și ne iubește mult,
Murit-a pentru noi pe-o cruce grea,
Ca eu și tu să îl ascult
Și de azi încolo să spunem tot , „DA”.

Să-i ascultăm vocea divină,
Căci ne-a spălat a noastră vină
Și să nu uităm asta niciodat’...
El este Cel ce ne-a creat!
Stefoni Simona - Tu ești lumina

De ce omul trebuie să postească?

Deși am intrat în prima săptămână a Postului Mare, o bună parte dintre cei cu care am comunicat, nici nu au de gând să postească. Am mers și prin câteva instituții de învățământ, discutând cu copii și tineri, care în mare parte se poziționează în afara postului.

Chiar în această dimineață urmăream doi copilași din clasa a II-a, care înfulecau tartine cu carne și cașcaval. I-am întrebat din curiozitate dacă au auzit de post și dacă au postit vreodată. Mi-au răspuns că postesc doar bătrânii și unii maturi și că părinții le-au spus că pe ei nu-i vizează, pentru că sunt copii. Am înțeles atunci că dâșii nu-și închipuie cum ar fi să postească de vreme ce nu se pot abține de la produse animaliere, în special, de la carne și unt.

Apare fireasca întrebare: de ce, totuși, omul trebuie să postească?

Postul rămâne a fi cea dintâi poruncă dată de Dumnezeu primilor oameni. Poruncă ce nu a fost respectată, iar consecințele acestei neascultări sunt destul de dramatice pentru omenire.

Protopărinții noștri, Adam și Eva, ajung dezbrăcați de virtuți, sunt izgoniți

din Rai, iar prin păcat se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu și pierd din strălucirea lor de altădată.

„Dacă postul a fost necesar în Rai, cu atât mai necesar este în afara Raiului. Dacă era de folos leacul mai înainte de rană, cu atât mai de folos este după rană.” (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Cu această amprentă a păcatului strămoșesc ne naștem fiecare: ne spălăm de el doar prin apa Botezului, reintrând într-o nouă viață, cu și pentru Hristos.

Am putea spune că în aspect duhovnicesc, la fel ca în cel fizic, omul tot două mâini are: rugăciunea și postul, și ar fi bine să se folosească de ambele întru desăvârșirea vieții sale.

„Postul veștejește pofta, prin rugăciune curățește mintea și o pregătește pentru adevărata contemplare”, ne amintește Sfântul Maxim Mărturisitorul.

Iar Părintele Arsenie Boca le definește astfel: „Rugăciunea e respirația sufletului, iar postul e apa care stinge văpaia patimilor”.

Postul este de neînchipuit fără aceste trei elemente: înfrânare, rugăciune cu osârdie și milostenie.

Doar în primă fază, prin post înțelegem lăsarea unor produse animaliere, abținerea de la mâncăruri, pe când, postul înseamnă și încercarea de a ne lăsa de toate relele.

„Postul adevărat este abținerea de la orice lucru rău”, ne amintește Sfântul Teodor Studitul. Aceasta presupune că postul este o parte integrantă a vieții noastre: evită răul și înfăptuiește doar binele.

Postul cel Mare, în care am pășit acum câteva zile, este un bun prilej de a porni această schimbare, această reînviere a omului păcătos pentru o nouă viață, proces prin care fiecare ar conștientiza că viața nu se limitează la mâncare și băutură. Viața este ceva mult mai mult... „Viața pământească este o tindă a veșniciei”, mărturisea Sfântul Ignatie Briancianinov.

Astfel, omul trebuie să postească, aceasta fiind o componentă a vieții care contribuie la desăvârșirea firii noastre.

Să învățăm cu ce și cum se „mănâncă” postul!

Pr: Octavian Moșin

Sursa: www.octavianmosin.info

Calea Postului

Viața omului este o cale. Cu toții suntem chemați, îndemnați și chiar ajutați de către Bunul Dumnezeu să urmăm calea cea dreaptă, care duce la creșterea noastră duhovnicească și, în ultima instanță, la mult râvnită mântuire.

Domnul nostru Iisus Hristos ne spune: „Intrați prin poarta cea strâmtă, că largă este poarta și lată este calea care duce la pieire, și mulți sunt cei care o află. Și strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei care o află” (Matei 7, 13-14).

Mulți răătăcesc pe calea cea largă a plăcerilor proprii și a iubirii de sine, pe când calea îngustă este cea a virtuții.

Și postul presupune urmarea unui drum al pocăinței și al purificării de tot ce ne încurcă să mergem pe acea cale a Adevărului.

Practicarea postului înseamnă înstrăinarea de răutăți, înfrânarea limbii, lepădarea mâniei, depărtarea de pofte, de cântire, de minciună, de jurământ mincinos și de tot ce este rău și ne derutează.

Postul trebuie să fie însoțit de lacrimile pocăinței, de rugăciune și de îndreptare. Acesta este drumul postului: nevoința întru Hristos.

Unii ajung la o nevoința trupească, dar nu ajung să-și alunge mânia, ura și alte păcate.

Cel care iubește și dorește mântuirea face tot ce duce la ea.

Avva Ioan cel Pitic zicea: „Când un împărat vrea să-și captureze dușmanii, mai întâi le taie apa și mâncarea, și astfel dușmanii se predau răpuși de foame. Tot așa și cu patimile cărnii: dacă omul se luptă cu armele postului și ale foamei, dușmanii se retrag vlăguși din sufletul lui”.

Fiecare, în parte, să analizăm dacă vom urma calea postului.

Pr. Octavian MOȘIN

Sursa: octavianmosin.info

Importanța cuvintelor „Doamne, miluiește!”

Era un Sfânt care locuia într-o chilie și avea un ucenic, care era cu el. Odată, Sfântul a trebuit să plece undeva. Și s-a dus, iar ucenicul, dacă s-a văzut singur, ce s-a gândit? „Să mă duc și eu pe la o mănăstire, să văd cum petrec călugării la mănăstirea aceea.”. Și s-a dus. Și când a ajuns la mănăstirea aceea, i-a găsit pe cei de acolo cântând așa de frumos! Cântau și lui i s-a pus la inimă. Ce s-a gândit el? Să nu mai stea cu Sfântul, să vină și el acolo, la mănăstire, că i s-a pus la inimă și i-a plăcut tare.

Și, după ce s-a întors Sfântul din călătorie, ucenicul îi spune: „Părinte, uite care e situația, cât Sfinția Voastră ați fost plecat, eu în timpul ăla am vizitat mănăstirea cutare și să știi că noi nu ne mântuim, Părinte. Noi nu ne mântuim! Dumnezeu te rogi numai cu <<Doamne, miluiește-ne!>>, dar ei, acolo, cântă frumos, de nu se poate spune! Ce frumusețe de cântare! Eu mă duc acolo, că eu aici, cu dumneata, nu mă mântuiesc!”. Părintele i-a răspuns: „Du-te, mă!”. Și a plecat ucenicul...

După ce a plecat, Sfântul s-a pus în genunchi și s-a rugat lui Dumnezeu și a zis așa: „Doamne, arată-i adevărul! Arată-i, Doamne, adevărul!”. Și a lucrat Dumnezeu în așa fel, că, în momentul când ucenicul a intrat pe ușa mănăstirii, a început un cutremur de pământ. Și-atunci, toți călugării au lăsat cântarea, s-au pus în genunchi și au început să se roage: „Doamne, miluiește-ne! Doamne, miluiește-ne! Doamne, miluiește-ne! Doamne, miluiește-ne!”.

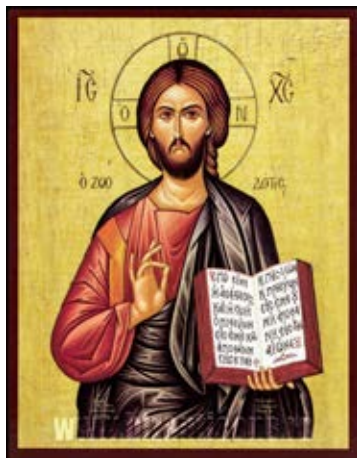
Și-atunci, el s-a gândit: „O, păi Sfântul la care am fost eu, așa se ruga – <<Doamne, miluiește-mă!>>”. Și s-a mai gândit: „Bă, dacă au lăsat cântările astea frumoase și au zis <<Doamne, miluiește-ne!>>, înseamnă că e mai mare <<Doamne, miluiește-ne!>> decât cântările!”. Și s-a întors înapoi la Sfântul de unde a plecat și i-a povestit toată întâmplarea. Uite ce s-a întâmplat! Înseamnă că e mai bun „Doamne, miluiește-mă!”, decât cântările pe care le cântau călugării!

Fragment din volumul „Fiți îngăduitori cu neputințele oamenilor”, Editura Agnos

Alfabetul vieții creștine

Ascultă mai întâi și numai după aceea să vorbești;

Binecuvântează și nu blestema niciodată;
Credința Creștin-Ortodoxă să-ți fie tăria vieții;
Dragostea acoperă multe greșeli, deci, iubește pe Dumnezeu, pe aproapele și pe vrăjmașii tăi;
Experimentează zilnic rugăciunea lui Iisus;
Fugi de poftele trupești ale tinereții;
Găsește totdeauna latura bună a lucrurilor;
Harul lui Dumnezeu îți este îndeajuns ca să fii bucuros, chiar în necazuri;

Iubirea este darul lui Dumnezeu lăsat peste omenire;
Întotdeauna amintește-ți că Iisus Hristos S-a jertfit și pentru tine pe Golgota;
Judecata este a Lui Dumnezeu, tu să nu judeci pe nimeni;
Kilometri nenumărați au parcurs cei 12 Sfinți Apostoli, propovăduind. Nu te plânge de drumul până la Biserică;

Lumină în sufletul tău să-ți fie Cuvintele Sfintei Evanghelii;
Muncește cu drag, ca pentru Domnul, ca și când ai trăi o veșnicie;
Nu încerca să te dai mai important decât ești;
Opune-te oricărui rău, oricărui păcat;
Părtășia cu frații tăi să o înveți mereu;
Rabdă ispita și vei fi biruitor;
Să fii adeptul Creștinismului Ortodox (aici este Adevărul), al iubirii, al milosteniei, al mântuirii sufletului;

Știința adevărată se obține prin iubirea lui Dumnezeu;
Taci, când nu ai cuvinte de zidire sufletească;
Ținuta să-ți fie modestă și decentă (nici pedantă, dar nici lălăie);
Urmărește pacea și neprihănirea;
Veghează mereu în rugăciune;
Zidește-ți Casa Sufletului prin împlinirea Sfintelor Taine (Botez, Mirungere, Cununie Religioasă, Maslu, Spovedanie, Împărtășanie).

Bucuria mea, te rog să înveți „ALFABETUL VIEȚII CREȘTINE” pe de rost!
Amin și Aliluia!

Preot Ioan

Și post trupesc, dar și post sufletesc

Se spune că nu ceea ce intră în gură spurcă pe om... Cine contrazice aceasta? Oare cei ce postesc se rețin de la mâncare pentru că se tem să nu se spurce cu ea? Doamne ferește! Nimeni nu gândește astfel. Sunt minciuni născocite de acești șarlatani lumești, pentru a se ascunde cumva sub masca bunei cuviințe.

Cei ce încalcă postul se spurcă, însă nu cu mâncare, ci prin încălcarea poruncii lui Dumnezeu, prin nesupunere și îndărătnicie. Nici cei ce postesc, dar nu-și păstrează inima curată, nu se pot socoti curați. Este nevoie și de una, și de alta: și de post trupesc, și de post sufletesc. Așa se vorbește în învățături, așa se cântă și în biserică. Dacă cineva nu împlinește aceasta, nu-i postul de vină! De ce să renunțe la post sub acest pretext? Bine ar fi să-i întrebați pe cei ce nu voiesc să postească, dacă își păstrează inima curată! Nu poate fi cu puțință! Dacă prin post și alte nevoințe, abia dacă putem să ne ținem în frâu scumpa noastră inimă, atunci, fără post, nici nu poate fi vorba de asta!

Țineți minte cum un stareț a întâlnit un tânăr monah, care ieșea dintr-o cârciumă, și i-a spus: „Frațioare! Nu-i bine să vii pe aici!”, iar acela i-a răspuns: „Ba pot! Dacă inima îmi este curată...”. Atunci bătrânul i-a spus cu uimire: „De câți ani trăiesc eu în pustie și postesc, și mă rog, și rareori dacă merg undeva — dar încă n-am dobândit inimă curată; iar tu, un tânăr, mergând prin cârciumi, ai izbutit să dobândești inimă curată?! Mare minune!”. Așa să-i spuneți oricui renunță la post!

Iar cât privește ce se spune mai departe: cel ce nu mănâncă să nu-l judece pe cel ce mănâncă, asta nu duce la nimic. Aceasta este o îndrumare. Numărându-ne printre postitori, mulțumim pentru sfat sau pentru aducerea aminte. Dar cel ce nu postește, nu se eliberează astfel de obligația de a posti și de răspunderea sa pentru că nu postește. Cine îl judecă pe cel ce nu postește păcătuiește, dar cel ce nu postește nu devine drept prin aceasta. Și să nu-l judecăm! Fiecare să facă cum știe. Dar pravila sau legea postului trebuie să o ținem și să nu îngăduim liber- cugetătorilor să născocască minciuni viclene.

Sursa: Sfântul Teofan Zăvorățul, *Învățături și scrisori despre viața creștină*, Editura Sophia, București, 2012, p. 133-134

Minuni ale Sfântului Gheorghe - Stâlpul femeii văduve

In părțile Siriei se afla o cetate numită Ramel, în care era o biserică zidită în cinstea Marelui Mucenic Gheorghe. Pentru că acolo nu exista mină de piatră, era foarte greu să se taie și să se aducă stâlpii pentru biserică.

O femeie văduvă, foarte credincioasă, cu multă iubire pentru Sfântul Gheorghe, a cumpărat și ea un stâlp asemenea celor făcuți pentru biserică. Aducându-l la mare, se ruga stăruitor către cel care transporta stâlpii să ia și stâlpul cumpărat de ea. Însă acela nu voia și, punând doar stâlpii lui, a pornit la drum. Atunci femeia a început să plângă și să se roage Sfântului Gheorghe să o ajute să ducă stâlpul.

Ca într-un vis, l-a văzut pe sfânt în chip de voievod, întrebând-o: „De ce ești tristă, femeie?”. Și spunându-i ea motivul întristării, Sfântul Gheorghe a descălecat de pe cal și a zis: „Unde vrei să fie pus stâlpul?”. Iar femeia i-a răspuns: „În partea dreaptă a bisericii.”.

Îndată, Sfântul Gheorghe a însemnat marmura cu degetul și a scris: „Stâlpul văduvei să se pună al doilea (după cel dintâi) în dreapta.”. Apoi a ridicat capătul stâlpului care era spre mare și i-a spus femeii să apuce de celălalt capăt. Ridicând amândoi stâlpul, l-au dat în mare și, cu îndreptarea Sfântului Gheorghe, acest stâlp a sosit dimineața, înaintea celorlalți.

Văzând cele întâmplare, cel care ducea stâlpii s-a minunat foarte mult, mai ales că a citit și cele scrise de Sfântul Gheorghe. Mulțumindu-i lui Dumnezeu, a cerut iertare sfântului pentru greșeala neascultării. Apoi a pus stâlpul văduvei în rând cu ceilalți, în locul poruncit.

Stâlpul se află în locul acela și astăzi, întru pomenirea femeii și întru cinstirea Sfântului Gheorghe și a minunii săvârșite de el.

Sursa: www.ziarullumina.ro/minuni-ale-sfantului-gheorghe

Învierea Domnului, fundamentul credinței noastre

Învierea Domnului este cea mai mare sărbătoare a creștinilor ortodocși, pe care o numim în cântările Bisericii „praznic al praznicelor și sărbătoare a sărbătorilor”.

Este cel mai important eveniment care a avut loc în istoria umanității și diferențiază creștinismul de toate celelalte religii deoarece capul Bisericii Creștine, Hristos, a înviat din morți, arătându-ne că nu a fost doar un om excepțional, ci Dumnezeu adevărat și Om adevărat, Care S-a întrupat pentru noi și pentru a noastră mântuire.

Pentru noi, creștinii, realitatea Învierii lui Hristos este fundamentul credinței noastre, pentru că Sfântul Apostol Pavel spune: „Iar dacă Hristos nu a înviat, zadarnică este credința voastră” (I Cor. 15, 17), ceea ce arată că adevărul și puterea mărturiei noastre ortodoxe se datorează Învierii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care este garanția învierii noastre a tuturor.

Mântuitorul a înviat a treia zi, după cum mărturisește Biserica în Simbolul de credință pe baza Sfintei Scripturi și a Sfintei Tradiții. Învierea Domnului a avut loc în primele ore ale duminicii, după cum aflăm din sinaxarul din ziua Sfintelor Paști.

Biserica teologhisește despre Învierea lui Hristos începând din momentul pogorării Sale la iad. Ea prăznuiește Învierea începând din acest moment, când Domnul a eliberat sufletele dreptilor Vechiului Testament de sub stăpânirea morții și a diavolului, după cum aflăm din sinaxarul din Sfânta și Marea Sâmbătă: Cuvântul lui Dumnezeu a stat cu trupul în mormânt, iar cu sufletul Lui curat și Dumnezeiesc Se pogoră și în iad.

Acest lucru se vede și în iconografia Învierii Domnului, unde imaginea pogorării Mântuitorului nostru Iisus Hristos la iad este considerată icoana tradițională a Învierii în Ortodoxie. De aceea de Paști se cântă: Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le!

Pr. Ciprian Florin Apetrei

Sursa: www.ziarullumina.ro/

Calendar creștin ortodox - Aprilie 2019

- 1 L Cuv. Maria Egipteanca; Cuv. Macarie Mărt
- 2 M Cuv. Tit, făcătorul de minuni; Sf. Mc. Amfian și Edesie
- 3 M Cuv. Nichita Mărt.; Sf. Mc. Elpidifor
- 4 J Cuv. Gheorghe de la Maleon, Zosima și Platon; Iosif, inmograful
- 5 V Sf. Mc. Claudie, Diodor, Nichifor, Serapion, Teodul și Agatopod
- 6 S Sf. Mc. Irineu, Ep. de Sirmium; Sf. Eutihie, Patr. Constantinopolului; Cuv. Platonida (Pomenirea morților)
- 7 D Sf. Mc. Gheorghe Mărt., Ep. Mitilenei; Sf. Mc. Caliopie, Achilina și Rufin diac.
- Duminica a IV-a din Post (a Sf. Ioan Scărarul; Vindecarea fiului lunatic); Ap. Evrei VI, 13-20; Efeseni V, 8-19; Ev. Marcu IX, 17-32; Matei IV, 25; V, 1-12; glas 4, voscr. 1
- 8 L Sf. Ap. Irodion, Agav, Ruf, Flegon, Asincrit și Hermas
- 9 M Sf. Mc. Eupsihie din Cezareea; Sf. Mc. Vadim arhim.
- 10 M Sf. Mc. Terentie, Pompie, African și Maxim; Sf. Mc. Dima
- 11 J †) Sf. Ier. Calinic de la Cernica; Sf. Sfințit Mc. Antipa; Cuv. Trifina
- 12 V †) Sf. Mc. Sava de la Buzău; Sf. Ier. Vasile Mărt.; Sf. Antuza
- 13 S Sf. Sfințit Mc. Artemon (Pomenirea morților)
- 14 D Sf. Martin Mărt., Ep. Romei; Sf. Mc. Tomaida; † Sf. Ier. Pahomie de la Gledin, Ep. Romanului
- Duminica a V-a din Post (a Cuv. Maria Egipteanca); Ap. Evrei IX, 11-14; Galateni III, 23-29; Ev. Marcu X, 32-45; Luca VII, 36-50; glas 5, voscr. 2
- 15 L Sf. Ap. Aristarh, Pud și Trofim; Sf. Mc. Crescent
- 16 M Sf. Mc. fecioare Agapia, Irina și Hionia
- 17 M Sf. Mc. Simeon, Ep. Persiei; Sf. Acachie, Ep. Melitinei
- 18 J Cuv. Ioan, ucenicul Sf. Grigorie Decapolitul; Sf. Cosma, Ep. Calcedonului
- 19 V Cuv. Ioan Paleolavritul; Sf. Sfințit Mc. Pafnutie
- 20 S †) Sf. Teotim, Ep. Tomisului; Cuv. Teodor Trihina; Sf. Ap. Zaheu (Sâmbăta lui Lazăr - Pomenirea morților) (Dezlegare la ulei și vin)
- 21 D Sf. Sfințit Mc. Ianuarie; Sf. Mc. Alexandra, împărăteasa; Sf. Mc. Filipia
- Duminica a VI-a din Post (a Floriilor - Stălpărilor); Ap. Filipeni IV, 4-9; Ev. Ioan XII, 1-18
- 22 L Sf. Teodor Sicheotul, Ep. Anastasiopolei; Sf. Ap. Natanail (Denia de Luni seara)
- 23 M Sf. Mc. Valerie (Denia de Marti seara); Slujba Sf. Mare Mucenic Gheorghe se va săvârși luni, a doua zi de Paști, potrivit hotărârii Sf. Sinod.
- 24 M †) Sf. Ier. Mărt.: Ilie Iorest și Sava, Mitr. T ransilvaniei; Sf. Ier. Iosif Mărt. din Maramureș; Sf. Mc. Pasicrat și Valentin din Durostorum; Cuv. Elisabeta (Denia de Miercuri seara)
- 25 J Sf. Ap. și Ev. Marcu; †) Cuv. Vasile de la Poiana Mărului (Denia celor 12 Evanghelii)
- 26 V Sf. Mc. Vasile, Ep. Amasiei; Sf. Glafira (Sf. și Marea Vineri - Scoaterea Sf. Aer; Denia Prohodului Domnului) (Zi aliturgică) (Post negru)
- 27 S Sf. Sfințit Mc. Simeon, ruda Domnului; Sf. Ap. Aristarh, Marcu și Zinon
- 28 D Sf. Ap. Iason și Sosipatru; Sf. Mc. Maxim, Cvintilian și Dada (Vecernia Învierii)
- Duminica Sf. Învierii (Sf. Paști); Ap. Fapte I, 1-8; Ev. Ioan I, 1-17
- 29 L (†) A doua zi de Paști; †) Sf. M. Mc. Gheorghe, Purtătorul de biruință (Slujba se săvârșește astăzi, potrivit hotărârii Sf. Sinod)
- 30 M (†) A treia zi de Paști; Sf. Ap. Iacob, fiul lui Zevedeu; Sf. Ier. Donant, episcopul Evriei

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Tu greșești astăzi, noi am greșit ieri	1
Care este rânduiala completă de rugăciune ce trebuie să o citesc înainte de Împărtășanie?	4
Strofe pentru suflet	7
De ce omul trebuie să postească?	8
Calea Postului	10
Importanța cuvintelor „Doamne, miluiește!”	11
Alfabetul vieții creștine	12
Și post trupesc, dar și post sufletesc	13
Minuni ale Sfântului Gheorghe - Stâlpul femeii văduve	14
Învierea Domnului, fundamentul credinței noastre	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424